

ÖNÉLETRAJZ

Kovács László (Kispest, 1942. augusztus 27.): László Gyula vezetése mellett 1966-ban szerzett az ELTE BTK-án kitüntetéses régész-történelemtanári diplomát. A Magyar Nemzeti Múzeumban kapott szerződéses kisegítői állást 1968-ig Dienes István mellett a Középkori Osztályon, majd az Adattárba került. 1970 novemberében nyert felvételt az MTA Régészeti Intézetébe tud. segédmunkatársként, ahol tud. tanácsadói kinevezésig jutott, 1991-től pedig 2007-ben történt nyugdíjba meneteléig tudományos igazgatóhelyettes volt.

1962–71 között résztvett Dienes magyarhomorog-könyadombi 10–12. századi temetőásatásán, amelyet 1985–88 között 540 síros teljes feltárással maga fejezett be. 1976–1984 között Patay Pál mellett teljesen feltárta a 11. századi 252 síros tiszalúc-sarkadi temetőt és 391 síros feltárást végzett a Szabolcs-Petőfi utcai 10–12. századi temetőben. Kisebb-nagyobb leletmentést az alábbi lelőhelyeken vezetett: Dabas-Paphegy, Gyoma-Kádártanya, Gyula-Törökzug, Nagyhalász-Zomborhegy, Nagytarcsa-Homokbánya, Tímár-Béke TSz. majorja I–II. temető, illetőleg együttműködve: Balatonmagyaród-Belső-Koloni-dűlő (Cs. Sós Ágnessel), Kenézlő-Fazekaszug (Révész Lászlóval), Örménykút-Hidroglóbusz (Garam Évával), Tiszaeszlár-Bashalom-Csengőstábla (Istvánovits Eszterrel). Leletmentéseit közölte, illetőleg kollégáinak adta át közlésre, publikálta a szabolcsi temetőt, az idén megjelenik a tiszalúci és feldolgozás alatt áll a magyarhomorogi temető, amelynek elkészültével az összes ásatása közölt lesz.

Egyéb kutatási témáitól elkülönített szakirodalmi munkássága a honfoglalás- és kora Árpád-kor régészetének tárgykörét érintette különös tekintettel a fegyvertörténet (balták, bőrpáncélok, kétélű kardok, lándzsák, sisakok, szablyák, valamint lószerszámok), a szállási, falusi és templom körüli temetőtípusok, a kalandozások (események, zsákmány, emlékek) és az érmetan témáira: utóbbiban kiadta a 10. századi idegen (arab/muszlim, bizánci, nyugat-európai és római) érmék, majd külön a Máramaros megyei/huszti dirhemkincs, továbbá a muszlim érmék feldolgozását, valamint a magyar pénzverés első másfél évszázada (1000–1131) emlékeinek, továbbá a Kárpát-medence 11–12. századi kincsleleteinek érmetani értékelését; a korszak érmeleleteinek többször elkezdett régészeti feldolgozása még befejezésre vár. Több kísérletet tett régi leletek hitelesítésére és újraközlésére (Benepusza, Beregszász, Hajdúböszörmény, Kajárpéc, Majdán, Oroszlámos, Rábakecöl, Rábé, Székesfehérvár-Rádiótelep A. sír, Vereb). Munkatársa volt a szeghalmi járás topográfiai kötetének. A 2015. szeptemberében lezárt 303 tételes bibliográfiájában hat monográfia és öt két-, ill. négy szerzős monográfia szerepel.

Szerkesztője, illetőleg társszerkesztője volt a történelem, régészet, néprajz és nyelvészet eredményeit bemutató millenniumi tanulmánykötet-sorozatnak, s Révész László mellett társszerkesztője a magyarországi honfoglalás- és kora Árpád-kori sírleletek kritikai kiadását tartalmazó, jelenleg nyolc megjelent kötetből álló, de folyamatosan bővülő korpuszszorozatnak.

2008-ban a Szegedi Tudományegyetem Régészeti Tanszékének címzetes egyetemi tanára lett, és alkalmanként kurzusokat tart a 10–12. századi magyar régészeti leletanyag és a 11–12. századi magyar pénzverés témakörökben, valamint részt vesz a tanszék tudományos programjaiban, konferenciáin.

Kovács László bibliográfiája

1968-ban “summa cum laude” minősítéssel doktorált László Gyula professzornál, 1981-ben Moszkvában Svetlana Alekszandrovna Pletnyova vezetésével védte meg a kandidátusi dolgozatát, az akadémia doktori értekezését pedig 1995-ben fogadták el.

Munkásságáért 1994-ben Kuzsinszky-érmét, 1999-ben Akadémiai Díjat kapott, 2014-ben pedig a Magyar Érdemrend tisztikeresztjével tüntették ki.

(Budapest, 2015. október 1.)